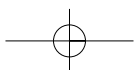
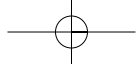


Congolees vinkje in de tuin van de Kapucijnen.





20 september 2011

Pas na het ontbijt is er weer toegang tot het internet. Er was gisterenavond een 'rupture de conection'. Maar nu werkt mijn Skype niet. Ik bel Yves dan maar op zijn vast telefoonnummer via VoipStunt (met VoipStunt kan je met de computer gratis bellen naar vaste telefoonnummers in een zeventigtal landen).

Het is al ver voorbij 8.30u. als ik bij Ernest aankom maar ook King komt te laat. Hij zat in de file met het openbaar vervoer; dat waarin ze zich 'font sardiniser'. Die files zijn ook hier in Kinshasa, vooral op de invalswegen, een chronisch en steeds groter wordend probleem. Men hoopt dat die files voorbij zullen zijn eens de Chinezen, die bij de werken nu toch ook Congolezen ingeschakeld hebben, de wegeniswerken zullen afgerond hebben. Er is echter nog héél veel te doen en bijvoorbeeld de Boulevard Lumumba, nu acht rijvakken breed, oversteken naar de andere kant van Limete is een echt levensgevaarlijke klus. Men riskeert enerzijds zijn leven bij het oversteken van die boulevard, anderzijds, als men aan de overkant geraakt is, moet nog eens over een diepe en eigenlijk te brede afwateringskanalisatie gesprongen worden om weer op relatief verkeersveilige grond te geraken.

Dat we later dan afgesproken bij Ernest zijn, is wel het laatste waar hij van wakker ligt. Wij hebben het uurwerk en zij hebben de tijd, weet je wel! Ons langzaam haastend maken we een bestelbon op. Die moet dan nog een viertal handtekeningen krijgen maar... Waar zitten die gasten die moeten tekenen?

Uiteindelijk kunnen we richting Kinshasa vertrekken. King en ik worden bij Amsa afgezet, Ernest en zijn kompaan rijden dan door om hun zaken te regelen. Als ze daarmee klaar zijn,

zullen ze ons en onze 'marchandise' komen oppikken. De winkel, Amsa, is best te vergelijken met de oude 'Stock Américain' van goed 45 jaar geleden in de Holstraat te Waregem; maar nog een slag erger wel te verstaan: het is een chaotisch rommelkot. Als bij wonder, die indruk heb ik toch, vindt het personeel al wat hen gevraagd wordt. Klanten lopen binnen en buiten, ze zijn van diverse pluimage: UNO-blauwhelmen uit Ghana, Libanezen, Portugezen, Congolese burgers en militairen... Zo heb ik een gesprek met een rijke Kinois die lid is van een plaatselijke Rotaryclub. Hij beweert veel waardering te hebben voor wat ik (lees wij) in Congo kom doen. Waarom tast hij niet in zijn wellicht wel dikke portefeuille?

Het grootste deel van wat op onze bestelbon staat krijgen we mee. De rest zal vanuit een magazijn ergens in Limete gerecupereerd worden. Dat kunnen we morgen komen halen.

Met Ernest spreken we af om morgen weer met hem naar de stad te rijden. "Maar wel om acht uur stipt," zegt hij. We zullen dan ook van de gelegenheid gebruik maken om bij St. Anne langs te gaan om de kisten van Herman Burvenich eens van dichtbij te gaan bekijken. Wie weet zijn ze te groot om in het CAA-vliegtuig te kunnen. Om dit uit te vissen zullen we ze opmeten en dan bij CAA informeren wat kan en wat niet. Echter, zijn die kisten te groot, dan zal de inhoud opnieuw moeten verpakt worden met alle risico's van dien.

In de late namiddag heb ik nog een kort overleg met Yves via Skype en na het avondeten contacteer ik de zus van Henriette. We spreken af dat ze donderdag om 9.30u. zal langskomen. Ik moet haar \$100 geven waarmee zij dan aankopen kan doen voor de keuken in Katako-Kombe.

